

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **B. O., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, pobytem X**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem AK se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666/9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, čj. OAM-1121/ZA-ZA11-P16-2015

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, přitom zjištění správního orgánu nemají oporu ve správním spisu. Namítal, že žalovaný se nezabýval jeho osobní situací, když konstatoval, že má možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, tak, jak to již učinily statisíce dalších

obyvatel. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) čj. 4 Azs 34/2011, které pojednává o tom, že v konkrétních případech vnitřního přesídlení nesmí dojít k extrémnímu zhoršení sociálního a ekonomického postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné, je však nutné vážit bezpečnost žadatele, respektování základních lidských práv v místě vnitřní ochrany, osobní situaci žadatele, rodinné vazby a ekonomické poměry. Je tak nezbytné hodnotit celou řadu kritérií, především reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost takového řešení. Žalobce na Ukrajině krom Luhanské oblasti nemá žádné rodinné ani sociální vazby, žena a dcera jsou nezvěstné a zbytek příbuzenstva žije ve válečné zóně. Dům, ve kterém rodina bydlela, byl zničen, žalobce se tak nemá kam vrátit. Na Ukrajině jsou rodiny nuceny pro nedostatek bytů žít ve více generacích v jednom bytě a zajistit bydlení pro osamělou osobu je mimořádně obtížné, ekonomicky náročné a prakticky nedostupné. Nalézt si práci mimo bývalé bydliště, po letech, strávených mimo Ukrajinu, je nereálné. Žalobce by se musel vrátit do Luhanska a působit neúměrnou zátěž příbuzným. Práci v oblasti bojů získat nelze a přecházet za prací na území, ovládaná vládními vojsky je mimořádně obtížné a spojené s útrapami, popisovanými mezinárodními organizacemi. Ve zbytku Ukrajiny jsou obyvatelé Luhanska a Doněcka považováni za separatisty, zvláště ti, mluvící rusky, jsou proto společensky diskriminováni. Žalobce je rovněž názoru, že podkladové zprávy žalovaného byly zastaralé. Zástupce žalobce posléze žalobu doplnil, a to dne 20. 7. 2016, uvedl, že žalovaný náležitě nezhodnotil text Informace MZV ČR čj. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 -vzhledem k obecně známé aktuální politické a bezpečnostní situaci v zemi je třeba brát v potaz i možnost uplatňovat nárok na mezinárodní ochranu z důvodu ozbrojeného konfliktu“. Toto je velmi přiléhavé pro situaci žalobce, který pochází z Luhanské oblasti, kde probíhá ozbrojený konflikt, který ohrožuje životy a zdraví civilních obyvatel. Další informace MZV občanům ČR důrazně doporučují necestovat do Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, kde stále dochází k nepravdělným ozbrojeným střetům a občané se vystavují reálnému riziku možného zadržení, odebrání cestovních dokladů a osobního majetku, nehumánního zacházení či újmy na zdraví. 26. 1. 2015 byl v oblastech zaveden mimořádný stav. Příložená zpráva MZV ČR z internetových stránek – Ukrajina: Bezpečnostní situace na východě a jihu země, publikováno 4. 8. 2015, stále v platnosti k 20. 7. 2016, a dále přípis MZV ČR z května 2015, adresovaný řediteli OAMP MV ČR, popisující možný předpoklad stíhání příznivců J., kteří by se vraceli do vlasti, situace ekonomických navrátilců se vcelku nemění, vzhledem k situaci v zemi je třeba brát v potaz i možnost uplatnit nárok na mezinárodní ochranu z důvodu ozbrojeného konfliktu. Obecná situace navrátilců je velmi individuální, obecně ale nečelí větším problémům, než ostatní občané.

Žalovaný reagoval písemným vyjádřením ze dne 18. 8. 2016, v němž uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je jeho snaha o legalizaci pobytu na území ČR, to, že na Ukrajině nemá kde bydlet. Chce žít v ČR, již si zde zvykl, na Ukrajině není dobrá situace a má strach se tam vrátit. V ČR měl žalobce od r. 2011 dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, po pěti letech chtěl požádat o trvalý pobyt, ale po čtyřech letech mu nebyl pobyt prodloužen. Vrátit se nemůže kvůli válečnému stavu, situace v Luhansku, kde bydlel, je velmi špatná, toto území je považováno za separatistické a nic tam nefunguje. Naposledy byl na Ukrajině v polovině r. 2015, polovina domu byla zbořená a zbytek vyrabovaný, manželku s dcerou doma nenašel a sousedé říkali, že odjely do Ruska. Naposledy je

viděl v listopadu 2014 a telefonicky s nimi mluvil v prosinci 2014. V pase má razítko z Luhanska, lidé si pak o něm hned myslí, že je separatista a nepřítel ukrajinského lidu, nebyl by jinde přijat, zacházeli by s ním jako s podřadným člověkem. Žalovaný poukazuje na samotnou podstatu azylového práva, s tím, že se jedná o výjimečný institut, jehož účelem je poskytnout ochranu tomu, kdo má ve státě svého původu skutečné obavy z pronásledování či nebezpečí vážné újmy z důvodů, stanovených zákonem. Neměl by tak být zneužíván pro legalizaci pobytu – správní orgán odkazuje na rozhodnutí NSS, např. 7 Azs 117/2004 z 18. 11. 2004, 5 Azs 114/2005 z 11. 11. 2005 či 7 Azs 117/2004 z 18. 11. 2004. Po posouzení důvodů, uváděných žalobcem, dospěl žalovaný k závěru, že neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by mohl správní orgán dospět k závěru, že žalobce vyvíjel ve své vlasti činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantně pronásledován. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání a neměl žádné problémy s ukrajinskými státními orgány. Výčet důvodů § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, probíhající vojenský konflikt, který se dotýká veškerého obyvatelstva bez ohledu na jeho rasu, národnost či politickou příslušnost, zákon mezi důvody relevantní pro udělení azylu neřadí. Takový závěr pak odpovídá i Příručce procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, vydané UNHCR v Ženevě r. 1979. Pod ust. § 12 nelze podřadit ani tvrzení žalobce, že po návratu nemá kde bydlet, je dospělý, právně způsobilý a samostatný, ve vlasti i v ČR si dlouhodobě obstarával prostředky na uspokojování svých životních potřeb prací, zhoršené podmínky k tomuto, které by mohly ve vlasti nastat, nejsou azylově relevantním pronásledováním. Správní orgán po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti, i aktuálních informačních pramenů, které jsou součástí spisu, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Jedná se o osobu, která nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země, nikdy nebylo proti žadateli vedeno trestní řízení a žalovaný podrobně a pečlivě posuzoval otázku, zda žalobci nehrozí v případě návratu vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a to z důvodu, že pochází z Luhanska. Dle Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) – Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3 ze září 2015 – ukrajinský parlament přijal zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, obsahující definici těchto osob, která je do značné míry shodná s mezinárodními standardy a zákon zaručuje specifický soubor práv vnitřně vysídlených osob. Jedná se o ochranu před diskriminací a nuceným návratem, pomoc při dobrovolném návratu, zjednodušený přístup k sociálním a ekonomickým službám, včetně zaregistrování služeb a zaměstnání. Kabinet ministrů již dříve přijal rozhodnutí, zabývající se ubytováním, registrováním, majetkovými otázkami, sociální pomocí, registrací soukromého podnikání, vzděláváním a dalšími specifickými problémy dotýkajícími se vnitřně vysídlených osob. Žalovaný proto konstatuje, že žalobce má možnost využít tohoto přesídlení v rámci Ukrajiny, stejně tak, jako to učinily statisíce dalších obyvatel, zasažených ozbrojeným konfliktem. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce nelze označit za zranitelnou osobu a odkazuje v tomto směru již na dříve učiněná rozhodnutí NSS – 2 Azs 99/2016 z 29. 6. 2016 a další usnesení z r. 2011, 2012 a 2014, pojednávající o konceptu vnitřní ochrany. Informace MZV z 1. 8. 2014, čj.

110105/2014-LPTP pak hovoří o možném stěhování v rámci Ukrajiny, bez úředních omezení. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Krajský soud ve věci jednal dne 10. 7. 2017, žalobce uvedl, že v jeho vlasti se v poslední době v oblasti Luhanska nic zásadního nezměnilo, v televizi viděl různé pořady, i ten o konferenci v Minsku, které se účastnil P., P. i M., snažící se dojednat určité příměří, ale v květnu 2017 se zase začalo střílet a situace se stále opakuje. Střet začal národnostní otázkou, pak se ale rozhořel ve válku a žalobce se tam nemůže vrátit. Nemá tam kde bydlet, život v dalších částech Ukrajiny by byl obtížný, až nebezpečný, tamní obyvatelé dávají za vinu doněckým a luhanským celou tuto situaci, nedobrý život a pokles ekonomiky. O tamní situaci má žalobce zprávy od svých kamarádů, stíhají se tam, není práce. Zástupce žalobce pak poukázal na zaslané zprávy, které soud konstatoval, tyto dokazují nepravidelné ozbrojené střety, toto neumožňuje bezpečný návrat. K případnému přesídlení žalovaný nezjistil dostatečně sociální a bezpečnostní situaci, žalobce se nemá kam vrátit a v tzv. bezpečné oblasti ho bude provázet stigma luhanského občana, které ho prakticky vyřazuje z možného pracovního zařazení, označuje ho separatistou a vyřazuje tak z bezpečného pobytu. Judikatura NSS řeší možný návrat cizince do země původu, avšak za situace nutného zkoumání bezpečného návratu při dodržení základních lidských práv a zkoumání sociální a ekonomické situace. Žalobce, jako občan Luhanska, takovou situaci nemá. Žalovaný tak nezjistil řádně a úplně skutečný stav věci, žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalobce účtuje náhradu nákladů právního zastoupení a jízdné z Prahy do Hradce Králové a zpět, v ceně 200,- Kč. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že správní orgán si je dobře vědom probíhajícího ozbrojeného konfliktu, tato situace však dle dosavadní judikatury není azylově relevantním důvodem pro poskytnutí azylu, v určité situaci by mohla znamenat udělení doplňkové ochrany, zde však není možné přehlédnout koncept možnosti vnitřního přesídlení. Žalovaný ani nespornuje situaci v Luhansku a žádost žalobce chápe, jedná se však o zdravého a schopného občana, který není ohroženou osobou, správní orgán proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a provedené důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Po projednání a přezkoumání věci pak konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Ze správního spisu plyne, že žalobce ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytl správnímu orgánu údaje dne 4. 1. 2016, uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, téže národnosti, pravoslavného vyznání, ženatý, před opuštěním Ukrajiny žil v Luhansku. Do ČR přicestoval v září 2015. Předtím zde pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnání) do r 2011. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že na Ukrajině je válka, nemá kde bydlet, místo, kde bydlel, bylo zničeno. Není tam dobrá situace, má strach o život, chtěl by žít zde, je tu zvyklý, chtěl by přivést svoji rodinu. Týž den pak v rámci pohovoru žalobce uvedl, že se oženil v r. 2006, žili s manželkou a dcerou v domě, který si koupili, v r. 2011 přijel za prací a vracel se domů 1 – 2x za rok. Pracoval na dole Paskov jako horník. Nepodařilo se mu prodloužit si dlouhodobý pobyt na základě dokladů od nového

zaměstnavatele, ale on se kvůli válce vrátit nemůže. Je tam velmi špatná situace, nic nefunguje, neví, kde je manželka s dcerou, naposledy byl na Ukrajině v září 2015 a řekli mu, že odjela do Ruska, ale nemá s ní spojení. Polovina jejich domu byla zbořená a zbytek vyrabovaný. Naposledy mluvil s manželkou v prosinci 2014, pak již nebylo spojení, sousedé nebrali telefony, říkali mu, že s tímto územím Ukrajiny je přerušené spojení. Myslel si, že by mohl požádat o trvalý pobyt, žil zde již 4 roky, ale nebyl mu prodloužen pobyt, tak žádá o azyl. Vrátit se nechce a nemůže, nemá kde bydlet, není tam práce, infrastruktura je zničená, místo jeho bydliště je pod vlivem Ruska a Ukrajinci jim říkají separatisté. Střílí se tam a žalobce se bojí o život. Má razítko, že pochází z Luhanska, kdyby chtěl žít jinde na Ukrajině, říkali by o něm, že je separatista a nic dobrého by ho nečekalo. Rodiče a sestra žijí v Luhanské oblasti, v obci Mečetka. Vojenskou službu nekonal, měl modrou knížku ze zdravotních důvodů. Ve vlasti dříve žádné problémy neměl. Vrátit se nemůže, chtěl by žít zde s rodinou a pracovat. Dne 23. 2. 2016 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, uvedl, že tamní situace je stále špatná, nechce se tam vrátit.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení

rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Krajský soud po přezkoumání a projednání věci konstatuje, že k žalobním námitkám žalobce nemohl přijmout kladné stanovisko, neboť jeho tvrzení o nereálnosti závěrů, k nimž dospěl po zhodnocení všech skutkových zjištění ve věci žalovaný, nejsou správná. Žalobce postavil své námitky na tvrzení, že všude jinde na Ukrajině by byl jako osoba, pocházející z Luhanska, diskriminován, a tudíž mu po případném návratu nezbyvá, než se vrátit do Luhanska a za prací přecházet velmi obtížně přes kontrolní stanoviště, což by s sebou přinášelo až nelidské a ponižující podmínky. Tato úvaha žalobce však zcela pomíjí žalovaným zjištěnou a uplatněnou skutečnost, že na Ukrajině existují zákonná opatření, která realizují starost o uplatnění osob, které této možnosti využily a z oblasti, kde není zcela bezpečná situace, realizovaly vnitřní přesídlení. Krajský soud uznává, že s přesídlením osob a rodin jsou spojeny určité problémy, nicméně těmito jsou vystaveny všechny osoby, které jich musí či chtějí využít a na žalobce tak skutečně, jak výše soud uvádí vyjádření žalovaného, nelze hledět jako na zranitelnou osobu, v azylově relevantním smyslu, který vyložil NSS v rozhodnutích, žalovaným připomenutých. V této souvislosti pak soud připomíná i znění ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, definující zranitelnou osobu, za kterou se považuje nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí. Pokud žalobce namítal, že by na jakémkoliv území Ukrajiny, kam by případně přesídlil, byl automaticky považován za separatistu a diskriminován, soud s takovým paušalizováním situace nemůže souhlasit. Různé ústrky a problémy samozřejmě vyloučit nelze, ale takové reakce nejsou azylově relevantními momenty a zcela jistě je nelze zobecňovat jako automatickou reakci všech občanů státu. Správní orgán nemohl zkoumat realitu života žalobce po jeho návratu na Ukrajinu, neboť by pouze spekuloval, tak, jak to učinil i žalobce sám. Zásadním předpokladem pro možnou realizaci vnitřního přesídlení je jeho reálná zákonná úprava, na níž žalovaný jasně odkázal, s tím, že možnosti již využily statisíce obyvatel obou východních oblastí. Po přezkoumání věci tak námitku žalobce v tomto směru učiněnou nemohl soud akceptovat.

Podmínkám ust. § 12 zákona o azylu se žalovaný věnoval na str. 3 – 5 rozhodnutí ve věci, připomněl, že žalobce nikdy netvrdil žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod písm. a) tohoto ustanovení, tedy, že by byl pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a svobod, dostatečně přezkoumatelně pak, dle přesvědčení soudu, je odůvodněno i nenaplnění podmínek ust. § 12 písm. b), když žalovaný zdůrazňuje, že výčet důvodů je zde prakticky taxativní a případný pobyt žalobce na území Ukrajiny žádné azylově relevantní pronásledování ze zde

popsaných důvodů nelze předpokládat. Podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu žalobce nesplňuje, neboť není rodinným příslušníkem osoby, která by v České republice požívala mezinárodní ochranu. Na str. 5 – 6 správní orgán dostatečným způsobem odůvodnil, proč v případě žalobce neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany, hodné zvláštního zřetele. Žalobce je zdravý, plně právně způsobilý a schopný pracovního procesu, soud pak tedy pouze doplňuje, že důvody, hodné zvláštního zřetele ve významu humanitárního azylu jsou zejména vysoký věk či vážné onemocnění, které brání zejména ze zdravotních důvodů za určitých okolností návratu do země původu. Taková situace u žalobce nenastala.

Neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a) zákona o azylu žalovaný zdůvodnil na str. 6 – 8 rozhodnutí ze dne 4. 5. 2016. Po přezkoumání věci soud neshledal žádné vážnější pochybení žalovaného co do závěru, učiněného v tomto směru, neboť žalovaný se řádně zabýval jednotlivými případy vážné újmy ve smyslu odst. 2 tohoto ustanovení. K učiněnému závěru přitom čerpal z aktuálních a různorodých zdrojů, které žalobce při seznámení s podklady dne 23. 2. 2016 nijak nespороval ani nenavrhoval jejich doplnění, řádně pak vysvětlil i jednotlivé pojmy zákonné úpravy, čerpající z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv i skutečnost, že definice vnitřně vysídlených osob v ukrajinském zákoně o zajištění práv a svobod těchto osob se prakticky shoduje s mezinárodními standardy. Krajský soud pak doplňuje, že z příběhu žalobce je patrné, že o mezinárodní ochranu v České republice požádal poté, co nedošlo k prodloužení jeho povolení k dlouhodobému pobytu a jeho žádost tak nese prvky snahy o legalizaci zdejšího pobytu, k čemuž však institut azylu sloužit nemůže. Odkaz žalovaného na nutnost využití institutů zákona o pobytu cizinců je oprávněný. Za zjištěného a výše popsaného stavu věci tedy dospěl krajský soud k závěru o nedůvodnosti žaloby a tuto, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval a odměna právního zastoupení žalobce byla vyřešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. červenec 2017

JUDr. Jana Kábrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.